

יציאות השבת פרק ראשון שבת

מקורה. ט"ש לה גג : כמאן (ט) דמני . דבר סחוס מכל לד הוי כמלא חפלים עד גגו לחין חזירו חזיר הלך כל הגורק לחוכו הוי כמונח : סהינה רה"י . דבע"ה אלא רשות הרבים דעני מי מוקמת ליה במקורה : דגלי מדבר . וכל מלאכות דבעבת ממשקן גמרי לקמן

מדנסמכה פרשת שבת לפרשת משכן צויהל : הו"מני . דלא בעי מקוס ד' אחרים הוא : עמד במקומו . ורק חפץ וקבלו לחר עמד במקומו במקומו וקבלו חייב . הוורק דליהו עבד עקירה והגחה : עקר . המקבל ממקומו ורך לקרחת החפץ וקבלו : פטור . הוורק דלא אימטיביד הגחה מכוו : דפשיט כנפיה . פ"רס כגדו דהוי ד' מרסקל . כל : רשות היחיד הוא . ולאמי מחייב משום הולאה : לימא . מתניתינן דלא חשיב ליה רה"י . דלא כרבי יוסי ברבי יהודה : וויק . מרשות הרבים : ונס על גבי חייב . דלאע"פ דלמטה לא הוי קנה רכב ד' הוחיל ובראשו ארבע אמרינן גוד אחית ממילה והוי רה"י גמור : למעלה מי' . הוי רה"י הוחיל ורשב ד' : שגלס . השפיל כמו *יהיה משגלס כחבל : למטה מג' . דהויא כקרקע : והו"מ עומד קמני . העני עומד בחוף והו"י וישב הוא : כשופס . כופף עלמו : ואיבעית אימא . בעומד בגומא וידו סמוכה בגומא לכתבן לכתב : סנה כו' . מרה התנא בכל זאת ולא היה לו להודיענו דמוציא מרשות לרשות חייב אלא על ידי דברים הללו שאין דרכן בכך לפני פשט כנף כגדו לפנים דהוי ד' : הויא דאחשה . זה העוסה מלאכה נתכוון לתתה ליד חבירו כי מתניתין : אבל היכא דלא אחשה . שגלסה ונחה מעלמו ביד חבירו דהוי דוריק לא אחשה ליד חבירו ולאוחס בגומה דלא נתכוון לכתב : עמד . המקבל במקומו וקבל : חייב . הוורק : פטור . הוורק דלא עביד הגחה : מני קמבעיא ליה . מני ספיכא איכא מלחיה טעמא יפטור הא עבד עקירה והגחה : כשני בני אדם דימא ופטור . דהוולחו שנים שפסוחה דכיון שלא הגיח החפץ לידך עד מקום הילוכו ולגוח אלא רך לחורו ועבדו הויא ליה עקירה קמייחא בלתי הגחה : מה לי הטעניו חבירו . דפטור ליה טעם דמתניתין לקחני או שנתן לתוכה והו"מ טענה פטורין : לא הימא קיבל . פשט ירו וירדו לתוכה דלא עבד מעשה : אלא אימא קלט . השתא סלקא דעתך כשהיה הקילות יורד הכה צידו לחת וקבלו בחצרטה דעבד ליה עקירה : וקאל

לקמן מה.

ס"ח ס"ח

[מכות ז. וס' איהו כתיב]

לקמן קא. עירובין ג'.

הגרות הב"ח

(ח) גבי אמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן ב"ר אבהו ד' : הויא דאחשה . זה העוסה מלאכה נתכוון לתתה ליד חבירו כי מתניתין : אבל היכא דלא אחשה . שגלסה ונחה מעלמו ביד חבירו דהוי דוריק לא אחשה ליד חבירו ולאוחס בגומה דלא נתכוון לכתב : עמד . המקבל במקומו וקבל : חייב . הוורק : פטור . הוורק דלא עביד הגחה : מני קמבעיא ליה . מני ספיכא איכא מלחיה טעמא יפטור הא עבד עקירה והגחה : כשני בני אדם דימא ופטור . דהוולחו שנים שפסוחה דכיון שלא הגיח החפץ לידך עד מקום הילוכו ולגוח אלא רך לחורו ועבדו הויא ליה עקירה קמייחא בלתי הגחה : מה לי הטעניו חבירו . דפטור ליה טעם דמתניתין לקחני או שנתן לתוכה והו"מ טענה פטורין : לא הימא קיבל . פשט ירו וירדו לתוכה דלא עבד מעשה : אלא אימא קלט . השתא סלקא דעתך כשהיה הקילות יורד הכה צידו לחת וקבלו בחצרטה דעבד ליה עקירה : וקאל

מכות לא.

גליון הש"ס

גמ' כיהא כהאי דמלא חייב עירובין' ג' . ש"ב : שם אמר רבא לאח עירובין' . ובימינו ש"ב : וקי"ל דיימיה משא קטן ירו דלידי ע"כ בגמטה ומוכה מזה דאגיד יד שמה אגד ד"ה תוס' ד"ה אח"כ חייב וכו' לפי הכוונה וכו' . הו"מ ע"כ הו"מ ג' ע"כ תוס' ד"ה כעשה :

לא מחייב ר' אלא ברשות היחיד מקורה . גרסה לרשב"א דמשמע ליה מדלא נקט מרשות היחיד לרה"י ורשות הרבים באמצע כמו בצלוגתא דר"ע ורשב"א והיה דגויסין פ' הוורק (ד' ע"ט) וס' גבי היתה עומדת על ראש הגג ורקה לה כו' וקאלמ כמאן כרבי דלמחר קלוטה כמי שהונחה דמיוא לא סברי דרב ושמואל דהכא דלמרי דלא חייב ר' אלא ברשות היחיד מקורה ולדידהו לרין לשתייה דהתם משום אינטוירו כדמסי הסם אליבא דרבנן אפילו תימא רבנן כי פליגי רבנן לענין שבת אבל הכא משום אינטוירו כו' :

אמאי חייב מרה"י לרה"י קא מפיק . והפילו משום מושיט וצדיוטו לחת לא מחייב לפי הירושלמי דמלרין שיקבלו שני מירו : כאן למטה מי' . וח"ת נהי דרשות היחיד לא הוי ר"ה נמי לא הוי אלא ככרמליה כמו עמוד גבוה שלשה ורשב"א ורמיה חייב ויש לומר דלחין כרמלית בכלים כמו שפירש רש"י לקמן גבי היתה קופתו מונחת כו' קשה לר"י מה עלה על דעתו של המקוש דע"כ ידע דמתניתין מיירי למטה מי' בלא פירכא דר' יוסי בר' יהודה *דכל למעלה מי' הוי מקוס פטור ולא מחייב לכו"ס מני פריך מרבי יוסי ברבי יהודה הא מילתא דפשיטא היא דלמטה מי' לא הוה רה"י דהא טען לקמן בהוורק (לקמן ד' ע"ט) חולית הבור והסלט שהם גבוהים ו' ורחבים ד' הטולט מהן והטולט על גבן חייב פחות מכן פטור ופשיטא דרבי יוסי ברבי יהודה לא חייבי אלא למעלה מי' :

בגון שגלס ר' די למטה מג' וקבלה . וקבסר ר' אבהו דאגד יד שמייה אגד דלי לא הוי שמייה אגד מאי איריא דטעל עני מוחסא אפילו נתן בעיה"כ לתוכה יהא חייב העני כשהוליה כיון דיד העני מיירי גמי דהוה למטה מג' דמתמא ד' בעיה"כ ויד עני חייבי בענין אחד דהא כי נגול מתוך ידו של בעיה"כ דהוי למטה מג' הויא יד עני נמי למטה מג' וזכאלי גווגא אפילו נותן בעיה"כ לתוך יד העני יהא חייב : בגומא . לרין לפנש בגומא שהו"מ רשות הרבים כן שרבים משתמשים בה למ"ד תשמיש על ידי הדחק שמייה תשמיש (לקמן ד' ה) או בענין שהולכים שם רבים אבל גומא שהיתה כרמלית או מקוס פטור כיון שגופו שם ידו שהיא פשוטה לרשות הרבים לא הויה כרה"י דבחר גופו גריר א"ע"פ שהיא למטה מג' כיון דסבר אגד יד שמה אגד כדפי' :

ה"מ היכל דלחשה"כ לידים . וח"ת ולימא רך ולא הויא דלעיל וי"ל דה"ל דוקא לענין הגחה חשובה כד' על ד' אבל לגבי עקירה לא : בשני' בני אדם דמי ופטור . פי' כי היכי דשני בני אדם פטור הראשון משום דלא עבד כלל הגחה ה"כ כיון שחטפו מהילוכו ולא הגיח החפץ לכתב עד מקום הילוכו לא הויה הגחה דלא נח מכת הוורק או דילמא כאלס אחד דמי וכיון דעביד עקירה והגחה חייב ויהיה שני באדם אחד קא מבעיא ליה שני כחות באדם אחד דמי וחייב או דילמא בשני בני אדם דמי ופטור ה"מ אבין א"ר יוחנן הכנים ירו לתוך חצר חבירו וקיבל מי גשמים והוציא חייב מתקוף לה ר' וזרא מה לי הטעניו חבירו מה לי הטעניו שמייה איהו לא עביד עקירה לא תימא קיבל אלא קלט והוה בעיני עקירה מעל גבי מקום ד' וליכא אמר רבי חייא בר' דרב הונא בגון שקלט מעל גבי הכותל על גבי כותל נמי והוה לא נח כדאמר ר"בא בכותל משופע הכא נמי בכותל משופע והיכא איחר רבא אחא דנתן היה

מאי קמבעיא ליה אמר רב אדא בר אהבה שני כחות באדם אחד קא מבעיא ליה שני כחות באדם אחד דמי וחייב או דילמא בשני בני אדם דמי ופטור ה"מ אבין א"ר יוחנן הכנים ירו לתוך חצר חבירו וקיבל מי גשמים והוציא חייב מתקוף לה ר' וזרא מה לי הטעניו חבירו מה לי הטעניו שמייה איהו לא עביד עקירה לא תימא קיבל אלא קלט והוה בעיני עקירה מעל גבי מקום ד' וליכא אמר רבי חייא בר' דרב הונא בגון שקלט מעל גבי הכותל על גבי כותל נמי והוה לא נח כדאמר ר"בא בכותל משופע הכא נמי בכותל משופע והיכא איחר רבא אחא דנתן היה

חייב ולא דמי לשנים שפסוחה ור"ח גרים איכא כשני בני אדם חטפה מהילוכו לחייב דהא אימטיביד מחשבתו או דילמא כאלס אחד דמי ופטור דהוי כמו שנתן מימינו לשמאלא דא"ע"פ שהעבירה ד' אמות פטור :

היה

מאי קמבעיא ליה אמר רב אדא בר אהבה שני כחות באדם אחד קא מבעיא ליה שני כחות באדם אחד דמי וחייב או דילמא בשני בני אדם דמי ופטור ה"מ אבין א"ר יוחנן הכנים ירו לתוך חצר חבירו וקיבל מי גשמים והוציא חייב מתקוף לה ר' וזרא מה לי הטעניו חבירו מה לי הטעניו שמייה איהו לא עביד עקירה לא תימא קיבל אלא קלט והוה בעיני עקירה מעל גבי מקום ד' וליכא אמר רבי חייא בר' דרב הונא בגון שקלט מעל גבי הכותל על גבי כותל נמי והוה לא נח כדאמר ר"בא בכותל משופע הכא נמי בכותל משופע והיכא איחר רבא אחא דנתן היה

חייב ולא דמי לשנים שפסוחה ור"ח גרים איכא כשני בני אדם חטפה מהילוכו לחייב דהא אימטיביד מחשבתו או דילמא כאלס אחד דמי ופטור דהוי כמו שנתן מימינו לשמאלא דא"ע"פ שהעבירה ד' אמות פטור :

היה

היה

עין משפט גר מצוה

י א מיי' פ"ג מה"ל
שבת הלכה כ' :
יא ב ג ד מיי' ס'ס
הלכה זו :

אמר מהר"ש דמקורא ס"ד דמתני' חייבי למעל' מי' ושני הכללי' למעלה מי' ול"ל גוד אמות והוי שני הכלכלה רשות הרבים [מס' יטוס']

אמר מהר"ש דמקורא ס"ד דמתני' חייבי למעל' מי' ושני הכללי' למעלה מי' ול"ל גוד אמות והוי שני הכלכלה רשות הרבים [מס' יטוס']

רבינו הגנאל

ואוקמה וירא אחרים . דתניא אחרים אומיים עמד במקומו וקיבל אפי' ביד חייב . ש"מ לא בעי פקוס ד' . ורחין בני שפוש כנפיה וקיבלה דאיה כנפיה וקיבלה ויאמר' סתנו' נמי כנן שקיבלה במרסקל שבידו שיש בו ד' . פי' מרסקל סאבן . איני והא קי"ל דמרסקל ברשות הרבים דר"ה ויא . נישא דלא כר' יוסי ב"ר יהודה . אפי' תימא ר' יוסי ב"ר יהודה הוה סתנו' והתם דתני נעץ קנה ברה"י והניג בראשו מרסקל [וורק] מרה"ר ונח על גבוי חייב בשניה מרסקל זה נתון למעלה מי' שאין הר"ה למעלה מי' . מונו' דלחא וקופת הוא כנן ששגלש ירו למטה מג' וקיבלה . דכל פחות מג' לכבוד דמי . ובאלו בקרקע גריח והיא העני עומד בשווח כדכתיב (ישעיה ס') והלכו אלרך שחת . והוא פי' כשף כדכתיב (ס"ג נח) הלקוח כנגמון ראשו . פי' כדכתיב ב"ר דכתיב הוורגוטמ . נוטע ונמא גנב אחר דוא . גנב קבול בקומתו . ונחרו אזי כולם . ואוקמה רבא כהי' ויאמר הא סבר ירו של אדם חשובה לכו"ס על ד' . וכן א"ר יוחנן

רב נסים גאון

אמר ר' אבהו כנן ששגלש בידו למטה מג' וקיבלה ועיקר דבריהן במשנה אבל בתוספתא במס' כלאים ועירובין וטובה אמור

חמקף

